

(K. M. Klausen) er en Smule irriteret over, hvad det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) sagde. Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds sagde, at ved at forhandle med Finansudvalget var det lykkedes Regeringen i ikke faa Tilfælde ganske lempeligt. (Borgbjerg: Det er jo usandt!) . . nej, jeg har noteret, og i samme Øjeblik, hvad det ærede Medlem sagde. . . (Borgbjerg: Ja, men det er usandt noteret! — Jeg har for længe siden forlangt Ordet for en kort Bemærkning!) . . . at drage alle Partier længere og længere med sig. Den Erfaring kan det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds kun have fra sit eget Parti.

Nu spørger det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds mig, om jeg har den Erfaring, at Socialdemokraterne staa og bukke, naar Ministrene komme ind i Finansudvalget, og at de sige Ja til alt, hvad vi komme frem med. Nej, den Erfaring har jeg ikke, men det har jeg heller aldrig sagt, og det ærede Medlem skal ikke lægge mig Ting i Munden, som jeg ikke har sagt eller tænkt, men jeg har faaet det Indtryk af, hvad det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds sagde, at selv om det er lidt, som Socialdemokraterne ere gaaede med til af, hvad vi have foreslaaet, har det dog været for meget for enkelte af deres Gruppe og deriblandt for det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds, og nu vil han forhindre fremtidige Aftaler. Jeg vil da sige, at det er et kraftigt Middel til at forhindre det, som man har anvendt denne Gang, hvor Regeringen, efter at have faaet et i enhver Henseende lovformeligt Tilsagn om hele Udvalgets Tilslutning til en bestemt Foranstaltning, derefter oplever, at en Del af Udvalget stiller Ændringsforslag, tager Særstandpunkt og tager Kampen op (Afbrydelse). Ja, de ærede Medlemmer paastaa, at de aldrig have givet noget Tilsagn, men egentlig siger det ikke noget, til syvende og sidst afgøres den Slags Ting af de Vidnesbyrd, der blive aflagte, og de forekomme mig at have været saa talrige her i Dag og ere komne fra saa forskellig Side. . . (Marott: Vort Vidnesbyrd maa ogsaa gælde!) Ja, men det er kun Vidnesbyrd fra en enkelt Side; mod dem staa Vidnesbyrd fra alle andre Sider.

Med Hensyn til Hædersgaven kæmper det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds forgæves mod sig selv.

Han læser op af Rigsdagstidenden, at daværende Finansminister Hørring ikke vilde gaa ind paa, at det kunde kaldes at hædre Folk at give dem 100 Kr. Ja, det er rigtigt, at den Opfattelse havde Højre den Gang, og det er altsaa i Højres daværende Finansministers aflagte Klæder, det ærede Medlem marcherer nu! Men den Gang Hørring sagde det, stod det ærede Medlem selv som Forslagsstiller for det Forslag om en Hædersgave, som Finansministeren kritiserede. Saaledes ere Rollerne vendte om! Da sagde det ærede Medlem: Hædersgave! og Hørring sagde: Nej, vi maa ikke kalde det en Hædersgave. Nu siger det ærede Medlem: Det gaar ikke an at kalde det Hædersgave, for det er en Forherligelse af Krigen.

Det ærede Medlem motiverede sin forandrede Stilling dermed, at i 1898 havde han udtalt, at man maatte ikke deri lægge en Anerkendelse af Krigen, og derfor, siger han nu, kan jeg ikke tage hans Ord til Indtægt. Vi forlange ikke, at ærede Medlemmer ved at stemme for vort Forslag skulle lægge nogen som helst Anerkendelse af Krigen deri, den Fordring har jeg aldrig stillet, der staaar intet som helst i Motiiverne og endnu mindre i selve Lovforslaget derom, saa den Undskyldning kan det ærede Medlem ikke bruge.

Bluhme: Naar jeg har bedt om Ordet, er det i Anledning af en Udtalelse, der kom fra det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen). Han udtalte, at man ved at give en Hædersgave til Veteranerne fra vor første Krig dermed vilde demonstrere en Forherligelse af Krigen. Jeg vil dertil sige, at jeg er lige saa stor en Hader som han af Krigen og dens Væsen, naar Krigen er undgaaelig. Men den Krig, hvorfra de her omtalte Veteraner stamme, kunde ikke undgaa, den var ikke frivillig, den var os paatvungen, og naar vi altsaa ville give en Gave, en Hædersgave, til disse Veteraner, bliver det ikke en Forherligelse af Krigen, men det bliver en Forherligelse af Aanden fra 1848, en Aand, som vi Demokrater vel nok ihukomme med nogen Veneration. Thi det var en Samdrægtighedens Aand, som aldrig hverken før eller siden har besjelet vort Folk, en Samdrægtighedsaand og en Begejstring, som ogsaa gav sig Udslag deri, at alle ilede til Fanerne og stillede sig om Kongen til Forsvar for vort Folks Ret og Folkets Sprog og vort gamle Lands Bestaaen.